

Scilla heeft meer in huis

Scilla verna

Het is een bekend verschijnsel: binnen een bolgewas is de ene soort bijzonder populair, terwijl een sterk erop lijkende soort nauwelijks enige bekendheid geniet. Peter Knippels selecteerde voor BloembollenVisie een aantal van dergelijke voorbeelden, en licht ze in deze serie kort toe. In de vijfde aflevering Scilla.

Tekst en foto's: Peter Knippels

Alles lijkt wel geschreven en gezegd te zijn over het geslacht Scilla. Het geslacht Scilla behoort tot de familie der Hyacinthaceae, omvat circa 100 soorten en komt voor in Europa, Afrika en in Centraal-Azië. De gerokte bol produceert lijn- tot lancetvormige bladeren die in veelal in een grondstandige rozet staan. De kleine witte, blauwe of paarse bloemen staan in een aar. De meeste soorten bloeien in de lente of in de zomer. Scilla is nauw verwant aan Ledebouria, Puschkinia, Hyacinthoides, Chionodoxa en Urginea. Bekende soorten zijn Scilla bifolia, S. mischtschenkiana en S. sibirica. Deze soorten uit Europa/Azië vertonen een grote mate van gelijkenis en lijken niet te ontbreken in de wildpakketten van de droogverkoopers. Het zijn ook dankbare plantjes; als er nog weinig bloeit in het vroege voorjaar, dan staan deze soorten al volop in bloei. Ze zijn ook uitermate geschikt voor verwilde-

ring. Zoals aangegeven is er veel geschreven over dit geslacht, maar hoeveel soorten zijn nu echt bekend en goed verkrijgbaar? Het materiaal van enkele soorten is bij mij afkomstig uit Australië. Er is nog veel meer moois binnen het geslacht. Welke kleur en vorm bloemetje komt bij u naar boven bij het lezen van de namen S. verna, S. litardieri (syn. S. pratensis) of S. ramburei. Ik denk dat bij weinigen iets concreets te binnen schiet. Uitgezonderd 'het zal wel blauw zijn'. Klopt.

VROEG SOORT

Eén van mijn favorieten is Scilla greillhuberi. Dit soort herken je aan de naar beneden gebogen lichtblauwe bloemen met de teruggebogen bloembladen met over het midden een donker blauwe streep. Uit één bol groeien meerdere bloemstengels. De drie tot zes bladeren staan in een rozet en liggen bijna op de grond. De planten bloeien in maart. Het is met S. sibirica één van de vroegst bloeiende Scilla soorten. Scilla verna komt oorspronkelijk voor in West-Europa. Het zegt veel over de interesse in dit

soort, wetende dat mijn bollen uit Australië komen. Het eerste dat opvalt aan dit soort zijn de 'grove' bollen: ze zijn aanzienlijk groter dan die van S. sibirica. De lijnvormige bladeren staan schuin omhoog. De blauwpaarse bloemen staan in een aar en zijn nog geen centimeter in doorsnede. De planten bloeien half mei. Scilla verna en S. ramburei worden vaak in één adem genoemd, omdat ze sterk op elkaar lijken. S. ramburei is de grovere versie van S. verna. S. ramburei komt oorspronkelijk voor in Noord-Afrika, Portugal en het zuidwesten van Spanje. In dezelfde periode als S. verna bloeit ook S. litardieri. Staan bij het eerste soort de bloemen dicht op elkaar, bij S. litardieri staan ze iets verder uit elkaar en is de kleur meer blauw. Scilla litardieri heeft zijn habitat in de landen op de Balkan. Het is één van de laatst bloeiende Scilla soorten. De bloeitijd is de tweede helft van mei. De bloemen staan in een aar aan relatief lange bloemstelen. De bloembladen zijn lichtblauw van kleur en staan bijna in een plat vlak. Hierdoor vallen het donkerder gekleurde vruchtbeginsel en de blauwpaars gekleurde helmknoppen op.

Literatuur

Ruksans, J., 2007. Buried Treasures. Portland, Oregon (USA).

Internet

www.rhs.org.uk/NR/rdonlyres/8FC5E3C3-53A6-4EF2-93B1-FC1C65ED169D/0/hyacinthaceae05.pdf

Scilla ramburei